

8°
Indoch
968
(H)

Văn Quyền Thư Lâu

BẢN PHÒN HOA

DỊCH GIẢ: Nhượng Tống

Dépôt légal
certifié triage
conforme 1000 exemplaires.
Hanoi, le 6 Décembre 1928
Le Gérant:
V.S.H.T.J.

Quyền thư tư

Giá 0\$10

8° Indoch

968

Vạn Quyền Thư Lâu

Đã xuất bản

VÂN-LAN NHẬT KÝ

Có hai thứ : Một thứ đóng rời làm 5 quyển, mỗi quyển
giá 0\$10 một thứ đóng dồn làm một quyển, giá 0\$45.

Sắp xuất bản
SÓNG GIÓ BỀ TÌNH

(Trinh-thám tiêu-thuyết)

BẢN PHỒN HOA

(Xã-hội tiêu-thuyết)

CHỊ CÙNG EM

(Nghĩa-hiệp tiêu-thuyết)

DUỐI HOA (Ngọc-Lê-Hồn)

Phàm ai muốn mua buôn mua lẻ sách của bản thư-lâu
xin viết giấy cho M. Hoàng Phạm-Trân. Thực-Nghiệp Dân
báo, Hanoi.

RƯỢU VÀNG! RƯỢU VÀNG!

Bản-hiệu xưa nay vẫn chuyên bán buôn và bán lẻ, các
thứ rượu vàng mà các ngài vẫn tin dùng. Nay bản hiệu
lại mới sang nhiều thứ vang đỏ, vang trắng rất ngon, giá
hạ hơn các nơi xin các ngài chiếu cố. Các ngài mua buôn
muốn mua vang thùng, bản-hiệu lúc nào cũng có, và đủ
các hàng tạp hóa, bán buôn và bán lẻ.

THUY-AN

Bán tạp hóa

47, Rue du Coton HANOI

Khi ấy mây kéo đen rầm, trời mưa như dội nước. Trong phòng tranh tối tranh sáng, cảnh tượng rất là thê lương. La đầu rứt mắt hoa, nhìn một lúc thì người đã choáng váng, vô ý đưa mắt đi một chút, trông lại thì người thiếu-phụ đã lén cửa chạy đi mất rồi. La thở dài một tiếng, nghĩ lại chuyện vừa qua, hậm hực nói một mình rằng: Con này thực là hạng quỉ-quái tinh-ma, lại dám đến dày mà vuốt râu hùm-xám! Tuy nhiên, cứ như lời nó nói thì có lẽ cái án này không có quan hệ gì với Doãn-giác-Chi thật. Ta không nên làm hại kẻ vô tội để con đàn-bà kia cười ta là hèn nhát. Thế mà nếu ta bỏ lảng không thắt-buộc lắm thì Giác-Chi chẳng khó gì mà chẳng được tha. Tuy nhiên, cái án kia thế nào ta cũng phải phá cho ra, không phá được thì ta quyết không làm nghề này nữa. Nghĩ thế rồi, sực nhớ đến Lý-Hoa, liền lấy giấy viết thư gọi chàng sang Hương-cảng. Trong thư chỉ vắn tắt có mấy câu rằng:

H² 10262

« Ông về nhà đã lâu, tôi rất làm mong mỏi. Tôi nhận lời ủy thác của ông mấy tháng nay vào tử ra sinh, gấp bao nhiêu là biến cõi, gần đây lại mắc bệnh nặng, mỗi ngày thở hàng mấy bát máu, không biết trời kia có thương, có để cho còn sống mà làm cho xong được việc ấy không? Những việc tôi gấp, nhiều việc thật là quái ác lạ lùng. Mong ông sang ngay mới có thể nói truyện và bàn tính mọi việc được. »

« Nay kính: La-Lăng. »

Sau khi bỏ bức thư ấy đi ba bốn ngày, La-Lăng uống thuốc Tây, tinh-thần đã thấy khá hơn trước nhiều lắm. Một hôm uống thuốc xong, gượng dậy thuê xe ra sở cảnh sát, một là để tạ ơn cứu mạnh, hai là để thăm tin tức Doãn-Giác-Chi. Khi hỏi mới biết là Giác-Chi đã nhờ người chạy thày-cãi cho, liền tiện-dường đến thăm người thày cãi. Đôi bên nói chuyện với nhau một lúc, rồi đó La khẩn-khoản nói rằng:

— Tôi đối với cái án này cũng chắc hẳn không phải thủ phạm. Thế nhưng cụ nên cố-ép hẳn cung khai về các

bạn thân của hắn, hoặc giả nhân đấy mà xét ra được manh mői, thì rồi bấy giờ một bên cự cố cãi, một bên tôi bỏ làng, tự khắc hắn được tha ngay. Thầy cãi nói :

— Điều đó tôi đã bảo hắn nhiều lần, nhưng hắn không chịu nghe thì biết làm thế nào ? La nghiêm nét mặt mà rắng :

— Nếu vậy thì hắn chỉ biết có những hạng bạn chó-dễu của hắn, mà không biết thương thân chút nào cả. Vậy chử chồ ở của người đàn-bà đi lo hộ hắn đó, cụ có thể bảo tôi được không ? Thầy cãi nói :

— Người ấy không cho tôi biết mà tôi quên cũng không hỏi. Tiền thuê cãi chưa biết vào tay ai trả, chẳng qua tôi cũng đã trót thì trét đó thôi. Nay ông lại hỏi tôi, thật chẳng khác gì hỏi đường anh xầm ! La lảng-lảng đứng rây, chào người thày cãi rồi lui ra.

HỒI THÚ XVI

OAN THÊM OAN, LÝ-HOA VÀO NGỤC NHẦM CÀNG NHẦM, CẢNH SÁT BẮT NGƯỜI

Lý-Hoa về nhà ít lâu, thì tiếp được thư của Thiếu-My nói đã mượn người khác giúp việc chử không dùng chàng nữa. Nhà nghèo mất việc làm, chàng nghĩ đương buồn cả ruột. Trong lúc ấy thì tiếp được thư của La-Lăng. Vội vàng đi giật tạm các ông chú, bà bác, được mấy trăm đồng, rồi thưa với mẹ xin phép lại ra Hương-cảng. Đến nơi, tìm được chỗ trọ rồi, liền đến thăm La-Lăng. Hai người gặp nhau, trong lòng tưởng có muôn nghìn câu muốn nói mà thành thử ra ngồi nhìn nhau không nói câu gì cả. Hồi lâu La mới thuật lại những công-việc sau khi cách mặt cho Lý nghe. Lý tức giận vô-cùng, vội hỏi đến việc dò Doãn-Giác-chi. La kẽ lại cặt kẽ rồi lắc đầu mà rắng :

Tôi tưởng sắm mồi-vàng để rử cá-ngao, ai ngờ lại vớ được con lươn chết ! Nay ông đã không làm với Thiếu-My nữa, thì đã định tìm việc ở đâu chua ? Sao

không bàn với Tâm-Vân ? Sự đó cũng là sự cần. Lý-Hoa nói :

— Tâm-vân ấy ư ? Độ trước vẫn thấy viết thư cho tôi, song ít lâu nay thì thấy vắng hẳn. Hôm qua tôi có gặp một người làm ở Đào-hoa-quán, hỏi thăm thì họ nói Tâm-vân phải đi thu tiền ở các nơi khác, chưa biết bao giờ về. Hai người lại nói chuyện với nhau một hồi lâu, bấy giờ mới từ biệt.

Hôm sau, Doãn-Giác-chi đã được tòa xử cho trăng án. Việc đó phần thì nhờ thày-cãi giỏi, phần thì nhờ La-Lăng là nguyên cáo, quyết tình bỏ lảng. Ai ngờ cái cửa ngục vô tình kia, Giác-chi vừa bước ra thì Lý-Hoa đã lại bước vào.

Một hôm sáng sớm, La-Lăng còn nằm trong chăn, thì bỗng nghe có tiếng đập cửa rất rầm. Vội vàng chạy ra thì tiếp được một cái giây thép, trong chỉ có mấy chữ : « Tôi bị bắt : Lý-Hoa ». Chàng được tin rụng rời đỗ đốt, vội vàng rửa mặt rồi thuê xe ra ngay tòa-án, hỏi thăm một người thư-ký chàng vẫn quen để hỏi xem Lý-Hoa bị bắt vì việc gì....

Người thư-ký ngẫm nghĩ một chút, rồi đứng dậy lấy ra một tập giấy, viết bằng chữ Anh, vừa đọc vừa dịch ra rằng :

— « Lý-Hoa quê ở Tăng-thành, làm thuê ở cửa hàng Đào-hoa-quán, song cái mục đích kiếm lợi thì chưa chắc đã ở sự làm thuê. Gần đây sở mật-thám có bắt được tên Ngao-Buru là một tên giặc-bè có tiếng ở miền Dương-giang. Tên này can án đã nhiều lần, quan trên tra tấn mấy chục thứ nó mới cung ra Lý-Hoa. Cứ lời nó thì hồi năm ngoái và đầu năm, những việc cướp nhà buôn nọ, giết viên quan kia, đều là do Lý-Hoa chủ sở cả. Lý-lại còn làm chủ chứa cho những bọn giặc cỏ ở gần miền Tăng-giang. Còn miền Dương-giang thì do Ngao làm tướng mà nhờ Lý giúp đỡ cho mặt khí-giới tiền-lương. Hai

người đối với nhau, chẳng khác gì hai nhà buôn hợp cỗ để cùng buôn bán. Từ khi Ngao bị bắt, vốn không muốn xưng ra các bạn đồng-chi. Chỉ vì mấy lần viết thư mượn tiền mà Lý không thèm trả lời cho nên mới xưng ra cho bõ ghét, và mong nhân đó minh cũng được nhẹ tội đi chăng ?... » La-Lăng ngồi lặng lẽ, nghe người thư ký đọc xong, trong lòng tức uất lén, không nói được câu gì, cất mũ chào rồi ra cửa lên xe đi thẳng. ' hàng vừa đi vừa tự nghĩ : Thiên-hạ lại có việc oan ức đến thế ! Một thằng trói con gà không nỗi mà chúng cũng vu cho cái tiếng ăn cướp làm giặc ! Việc này tất là có đưa Xuýt cho nó cung bậy. Ta lại phải dò xét cho bằng được mới nghe. Nghĩ đến đây thì đã thoáng trông thấy mụ Hai-Trương ở bên đường, vội vàng bảo xe đỡ xuống bên cạnh rồi sẽ cất tiếng mà hỏi :

— Lâu nay không thấy lại, có dò được tin gì lạ không ?
Mụ già cười gằn mà rắng :

— Tôi đương tinh đi tìm ông. Hôm qua đi ăn xin, thấy cặp trai gái ấy giắt tay nhau đi ở ngoài phố. Vừa đi vừa thuỷnh thoảng nhìn lại đằng sau, hình như sợ có người đi theo Tôi liền đi theo tót ngay. Được mấy phố thì hình như nó hơi biết, liền lẩn vào trong một cái ngõ vắng. Ngõ ấy không có mấy nhà ở. Tôi tuy không trông rõ nó vào nhà nào, nhưng có thể hỏi dò ra được. Ông có đi tôi xin chỉ đường. Chàng gật đầu, móc túi trả tiền xe rồi đưa mụ già đến một cái hàng nước, sẽ bảo rắng :

— Tôi nhiều người biết mặt lắm, đi với mụ không tiện. Vậy ngồi đợi đây, mụ ra chỗ ấy dò lại, có thể nào thì lại bảo ngay. Mụ già gật đầu ra đi. Đi độ nửa tiếng đồng hồ thì đã thấy về, lên tiếng đằng hắng ra hiệu cho chàng biết. La trả tiền nước rồi bước ra, thì thấy mụ già bồ hòn, bồ kê nhẽ nhại, vừa thở vừa nói :

— Ông đi ngay với tôi ! Chàng gật đầu theo đi. Đường gần, đi độ mươi phút đã đến. Chàng trông ra thi là ngõ

Lan-Quế. Trước mặt có một cái biển sơn đen thiếp vàng đề mấy chữ rằng : « Chỗ trọ của họ Tạ ». Mụ già sẽ ghé tai chàng mà bảo :

— Tôi vâng lời ông, vừa sang đến nơi, đương tính bỏ cái thúng khâu xuống thì thấy có hai cái kiệu chạy vùn vụt đổ xuống trước cửa. Cặp trai gái ấy ăn mặc thật chững, ở trong kiệu vén mành bước ra là bước thẳng ngay lên trên gác. Tôi vội vàng về tìm ông. Thật là « Dịp đâu may mắn lạ nhường »... Ông nên hạ-thủ ngay đi thôi. La điềm-nhiên, không muốn làm hấp tấp, nhân chạy sang các nhà ở bên để dò hỏi tin tức. Họ nói : nhà ấy đến ở mới độ một tuần lễ. Vợ chồng trẻ ăn ở với nhau tử-tế lăm ; chủ nhà đầy tờ tất cả có bốn người Thế nhưng ham mê khoái lạc quá, xem hát, xem chớp-bóng, vợ chồng thường lấy ngày làm đêm, cho nên tôi tờ thường vẫn oán thán. La nhớ lấy những lời ấy rồi thuê xe về ngay nhà, gọi giây nói đến sở cảnh-sát, bảo anh em đồng sự phái hai người đến canh suốt ngày đêm cái nhà mới làm ở ngõ Lan-Quế. Xong đó đến cửa hàng của người em Lương-Tâm-Vân ở để hỏi thăm tin tức Tâm-Vân. Người nhà hàng đưa ra một bức thư của Tâm-Vân nhờ chuyền-giao cho chàng. Chàng bóc ra xem. Trong thư đại ý nói : « Nay mai sẽ về đến nơi, có nghe được tin hơi lạ để khi gặp mặt sẽ thuật lại ». Chàng cảm ơn rồi về nhà. Cách đó hai hôm, chàng vừa ngủ dậy thì đã thấy giây nói ở sở cảnh-sát gọi. Chàng chạy ra nghe, vừa nghe vừa đậm chân ra đáng tức tối lăm. Thị ra hai người cảnh-sát canh cái nhà ở ngõ Lan-Quế, đêm thứ nhất không thấy chi hết, đêm thứ hai thấy có nhiều người hội họp, vội vàng đi gọi các đồng-bạn, túm vào bắt được một xâu dài vừa trai vừa gái. Hiện còn giám cả ở sở Cảnh-sát, đợi La đến lấy chứng-cớ để làm tội. La nghe xong, hậm-hực mà nói :

— Thế mới biết việc gì không phải tay mình làm lấy là chẳng ra gì cả. Ta chỉ cốt có một đôi trai gái lạ mặt, sao họ lại bắt ra những một xâu-dài ? Nói thế thì nói song lòng chàng thì định ninh còn mong rằng trong số đó có được con « Hồ-tinh-mặt-ngọc ».

HỒI THỨ MƯỜI BÂY

LA TRINH-THÁM BỎ TIỀN NHỜ VIỆC
HANH LUẬT-SƯ CÃI ÁN CỨU NGƯỜI

Khi chàng đến sở Cảnh-sát, xem mặt các người bị bắt thì thấy vừa trai vừa gái, ai nấy đều áo quần bảnh-bao, hình dong chải-chuốt, thì ra một nhà chưa thồ lậu, chứ chẳng có ai là Quan-đoàn cả. Chàng đứng ngần người ra, chú mắt nhìn vào một mụ già trong bọn thì thấy quen mặt lắm. Trong lòng bỗng nảy ra một kế, sẽ bảo thăm người trong sở Cảnh-sát đem lấy cung riêng từng người một, rồi quay lại hỏi mụ già rằng :

— Mụ có biết ta là ai không ? Mụ già đáp :

— Thưa có ! Ông ngày trước vẫn thấy đi với ông Doãn-Giác-Ghi đến nhà tôi, tôi vẫn còn nhớ. La nói :

— Phải ! Bấy giờ mụ làm nghề chưa thồ lậu. Bây giờ vẫn chưa bỏ à ? Sao lại dọn nhà đến đây ? Mụ già toan chối, song biết chối không xong, liền khóc lóc xin La tha tội. La mỉm cười mà nói :

— Cái ấy hãy khoan đã. Cái nhà mụ ở bây giờ đó, có phải người đứng bao cho mụ là Tạ-Thiếu-My không ? Ta trông thấy ngoài có đề mấy chữ « Chỗ ở của họ Tạ » mà ? Có thể nào cứ nói thật ! Mụ già nói :

— Thưa không ! Tôi không biết Tạ-Thiếu-My là ai cả. Cái nhà ấy là của ông Doãn-Giác-Chì đứng bao cho tôi để thuỷnh thoảng giắt gái đến đấy, còn họ Tạ là họ chồng tôi. Tôi ở đâu cũng treo cái biển ấy, ông không nhớ ngày trước cũng vẫn có hay sao ? La nghe nói đến đấy, mới

biết minh nhận nhầm. Nhưng lại nghĩ : Giác-Chi đã chịu bỏ tiền thuê nhà cho bọn nhà thồ ở không, để tiện chỗ đưa gái đến, thì có lẽ đưa tình-nhân của nó chính là con Quan Đoàn nên mới hụt tốn kém như thế. Được ! Để ta xem cho con mụ này. Nghĩ thế rồi liền gật đầu mà rắng :

— Mụ nói ta cũng tin. Thế nhưng mụ muốn ta cứu cho thì phải đem tấm lòng ăn ở với Giác-Chi trước kia, ăn ở lại với ta mới được. Nếu được thế sau này ta còn giúp cho mụ mấy món-tiêu ! Mụ già nói :

— Thưa vâng ! Nếu ông rón tay làm phúc cho thì sau này ông bảo thế nào tôi xin vâng thế. La gật đầu, bấm bụng biết tội chưa thô-lậu chẳng qua phạt tiền, liền thu xếp ít tiền, nói với sở Cảnh-sát nộp phạt hộ cho mụ già ra. Còn các người khác cũng nộp phạt rồi ra tất cả. Khi ra khỏi sở Cảnh-sát rồi, La đưa mụ-già về chỗ trọ, đem lời nói ngọt yên ủi, rồi nói rõ cái án Lý-Hoa mất vợ cho nghe, dặn dò hỏi hộ xem sao ? Mụ-già đoán xin sẽ hết sức để đền ơn. La lại đưa cho ít tiền và dặn-dò những mánh-khóe trong án. Mụ-già mừng cuống quít, tự nghĩ xưa nay chưa bao giờ có việc kỳ-ngộ như thế, vội vàng cảm-tạ rồi từ biệt ra về.

Từ khi Lý-Hoa vào ngục, chàng chạy xuôi chạy ngược mãi mà vẫn chưa sao cứu được ra, liền đến nhà một người Luật-sư là Hanh-Kiều, thuê cãi hộ cho Lý. Bấy giờ Lương-Tâm-Vân ở xa đã về, thu xếp việc riêng xong liền đến thăm La. Đôi bên gặp nhau, vừa mừng vừa tủi. Hàn huyên một lúc, La liền hỏi Tâm-Vân rắng :

— Hôm nọ trong thư ông có nói mới nghe được một tin lạ, chẳng hay tin ấy là tin gì ? Lương nói :

— Cái tin thằng Úy-Nùng phát điên, ông đã biết chưa ? Tôi có người bạn là Trần-Thúc-Băng, lúc đi có dặn hắn hễ có tin tức gì về Úy-Nùng, Giác-Chi và Thiếu-My thì viết giấy cho tôi biết ngay. Mới rồi Lắn có viết thư, báo tin Úy-Nùng đã vào nhà thương-diện đến non một tháng.

Ai ngờ ông ở liền ngày đây mà lại không biết. La nghe nói ngạc-nhiên, đương tinh hỏi lại thì bỗng có tiếng chuông giây-nói gọi. Chàng đứng lên nghe thì ra người ở tòa án báo tin cho chàng biết rằng: Đêm hôm qua Lý-Hoa tự tử, may có người biết nên cứu được khỏi chết. Vì cớ ấy, quan tòa định đem việc Lý xử ngay vào buổi sáng hôm sau. Chàng nghe xong, thuật lại cho Tâm-Vân hay. Hai người cùng nhìn nhau thở-dài, một lúc lâu không nói câu gì cả.

Sáng hôm sau, đã đến ngày xử án. Trước tòa án, người đông như đám hội. La-Lăng cùng Tâm-Vân chen mãi mới tìm được một chỗ ngồi. Giờ đã đến, mọi người đều đứng im. Quan tòa vào ngồi, cảnh-sát dẫn Lý-Hoa đến bên ghế bị-cáo. Trước hết quan tòa hỏi tên họ, quê-quán, niên-can và nghề-nghiệp. Lý đứng rập rạp đáp lại hết cả.

Quan-tòa lại hỏi:

— Có người cung cho anh chưa chấp bọn giặc bồ, thông đồng với nó làm việc phi-pháp, anh có nhận không? Lý chưa kịp đáp thì thày-cãi là Hanh-Kiều đã đứng lên nói rằng:

— Phạm-tội phải có địa-diểm, cung-khai phải có chủ-danh thông đồng phải có nhiều người. Trước khi hỏi xin quan lớn cho biết rõ ba điều đó đã. Quan-tòa nói:

— Chủ-danh cung khai việc đó là Ngao-Bưu, các quan ở đường trong bấy lâu vẫn treo giải bắt nó. Mới đây nó đánh cướp một cái tàu buôn, đương-đường bị bắt. Cứ lời nó cung thì nó cùng Lý-Hoa quen biết đã lâu, vẫn họp bọn để đi ăn cướp. Vì Lý-Hoa yếu ớt, nên chỉ nhận có việc chủ-chứa để cùng chia tang-vật mà thôi. Trước sau có đồng mưu làm nhiều việc hại trị an, trái pháp luật. Bản-chức tuy chưa chắc Lý-Hoa đã có tội, song cứ lời nó cung khai như thế tất phải bắt giam để xét hỏi xem sao. Thày cãi nói:

— Vậy xin đem Ngao-Buru ra đây để cùng nhau đối-chất. Quan-Tòa mỉm cười mà nói :

Việc ấy hãy khoan dã. Tôi muốn thày hãy đem những chỗ cãi-bệnh cho kẻ bị cáo thuật qua một lượt cho tôi nghe. Thày-cãi liền đứng lên cãi trong một tiếng đồng hồ, kết luận Lý-Hoa là vô-tội, mà tên Ngao-Buru tất là hoặc vì thù riêng, hoặc vì có người chỉ-sử nên cung liều ra như thế. Quan-tòa bẽ bác lại mấy câu rồi cùng các viên bồi-thẩm vào buồng riêng để bàn định. Đến lúc ra, sẽ bảo cảnh-sát giải Ngao-Buru ra để đối chất ; lại sai hơn mươi người linh đều ăn mặc giả như Lý-Hoa tất cả, để xem Ngao-Buru nhận diện có đúng không. Một lúc, hơn chục tên ngực tốt đã giải Ngao-Buru ra, mọi người chú mắt nhìn xem thì thấy nó đầu to râu rậm, mắt nghịch tóc bù, cánh tay còn đeo cái vòng-ngọc, bước chân vào trong tòa mà vênh váo như không trông thấy ai vậy. Vào đến nơi, quan-tòa chỉ cho nhận diện, thì không biết vì sao, nó lại nắm ngay tay Lý-Hoa « chính-hiệu », vừa cười vừa nói :

— Ấy kia anh cả Lý ! Bấy lâu vẫn mạnh khỏe đấy chứ ! Mọi người thấy vậy, đều giật mình cho Lý, còn Lý thì hai mắt đỏ ngầu, vừa khóc vừa nói :

— Thằng giặc già kia ? Tao với mày có quen biết bao giờ, có thù oán gì nhau mà mày lại hảm hại tao như thế ? Ngao-Buru cười ha-hả mà nói :

— Thôi đi bác ! Đừng vờ-vâng nữa ! Nói thế rồi vanh vách kẽ một hồi những là đánh cướp chuyển kia, quân tang ngày nọ, nói rất là minh bạch rõ ràng. Thày-cãi không đợi cho nói hết, vội gạt đi mà rằng :

— Đó toàn là những chuyện hư-không đặt-đối nên nhời. Đã nói là cùng họp bọn với nhau trong hai năm trời, thì hoặc tang vật, hoặc tự-tích, hoặc kẻ chứng kiến, thiếu gì cái có thể làm bằng-cớ được. Còn như nói mà không có bằng-cớ thì có ai tin. Mọi người nghe câu ấy

đã mừng thăm cho Lý-Hoa. Ai ngờ Ngao-Buu nghe xong, lại nhìn vào mặt thày cãi rồi cười khẩy mà đáp :

— Tang vật, chúng tôi là bọn giang-hồ, tiền đến tiêu trắng tay ngay, còn gì là tang vật ? Kẻ chứng kiến, bấy giờ tụ tập với nhau cùng đi kiểm xác, được tiền rồi mỗi người mỗi ngả, biết họ đâu mà tìm kiếm bây giờ ? Còn như tự-tịch thì... Vừa nói vừa móc túi lấy ra một mảnh giấy đã cũ và nói tiếp :

— ... Thị đây !... Thày cãi vội cầm lấy đưa cho Lý-Hoa. Lý-Hoa trước vẫn điềm-nhiên, ai ngờ vừa trông vào thì nét mặt tái hắn như người chết. Thày-cãi thấy vậy, quay lại mà nói :

— Đừng sợ ! Muôn việc đã có tôi-đây liệu. Cứ nói thật, mảnh giấy ấy có phải tự tay ông viết không ? Lý bàng hoàng mà rắng :

Chữ thì chữ tôi, nhưng viết thì không phải viết cho nó. Thày cãi gật đầu, cầm lấy mảnh giấy đưa cho quan-tòa. Quan-tòa cầm lấy xem, thì trong thư đại-khai nói rắng :

« Chuyến này có được việc gì không ? Mong mỏi mãi mà sao không viết thư cho biết, hay là có cớ khác chăng ? Các anh em vẫn bình yên như thường. Tôi nghĩ việc dù kín đáo, song tai vách mạch rùng, giắt nhau xuống giếng, cũng là sự có thể có được. Trong ba ngày mà không trả lời thì tôi sẽ đi đấy. Ta lại gặp nhau ở chỗ hẹn cũ.

Nay kinh : Danh-Tại-Tâm »

Quan-loà xem xong, gấp mảnh giấy cất đi để làm bằng cớ rồi lại hỏi Lý-Hoa về lai lịch mảnh giấy ấy. Lý-Hoa nói mảnh giấy ấy là viết gửi cho một người anh họ. Song hỏi sao lại viết như thế thì chỉ khóc chứ không chịu nói. Thày cãi liền đứng lên xin hoãn cái án ấy mà cho cùng xét với cái án «mất vợ», vì rằng án tình còn nhiều chỗ khả-nghi lầm, hoặc giả đem xét thông cả hai án làm một

thì mới có thể rõ được chăng. Quan-toà lại vào phòng riêng bàn bạc với các viên bồi thẩm, rồi chuẩn cho lời thày-cãi xin. Thế là xong phiên tòa. Cảnh-sát lại giải Ngao-Bưu cùng Lý-Hoa vào ngục. Mọi người đều tan tác ra về cả. Lúc lên xe, người thày cãi ngẩn h lại La-Lăng mà nói :

— Việc trong toà, tôi xin nhận. Còn việc ngoài toà, ông cố lo liệu. Cái nghĩa vụ đối với bạn, chúng ta chia nhau ra mà làm...

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

GIẢ DỒ-DẠI VÀO THÁM NHÀ-THƯƠNG-ĐIỀN

KHÉO DÒ LA TÌM RA CHỮ MỘNG-THẢO.

Bấy giờ La-Lăng việc gì cũng còn nghe ngóng tin tức cả, nhân rỗi việc mới chú ý đến Úy-Nùng. Chàng bỏ hai tuần lẽ về việc thám thính đó. Một hôm, chàng ăn mặc giả ra một người nhà buôn, ban ngày cầm dao, chạy tông hò-hét ở đường phố. Cảnh-sát thấy vậy, liền bắt bỏ vào nhà-thương-điền. Được hôm trước, đến hôm sau thì chàng đã tỉnh táo như thường và có một người bạn vào thăm chàng, đưa cho rất nhiều tiền. Chàng đưa tiền cho các người canh, nhân nói chuyện với họ rằng mình chỉ vì bức tức về việc nhà nên thành thử phát điên mà không biết. Nay đã lành mạnh, chỉ đợi thày thuốc khám cho thì sẽ được ra. Các người canh thấy vậy cũng không săn sóc lắm. Chàng nhân thế, lén đi thăm khắp các chỗ. Đến chỗ nhốt Úy-Nùng liền ghi nhớ lấy. Đêm hôm ấy cậy cửa ra : nhảy phắt lên nóc nhà, dò đến chỗ mình đến lúc ban ngày, cạy mẩy hàng ngói rồi đánh du leo xuống. Úy-Nùng bấy giờ đã ngủ. Chàng liền lục soát các túi quần túi áo, chẳng thấy có gì hết. Xong đó, rút túi lấy ra một vuông khăn, một tay bịt mũi, một tay phủ vào mặt Úy-Nùng. Nguyên vuông khăn đó có tẩm một thứ thuốc mê hạng nhẹ. Kẻ ngủi phải chân tay tự nhiên mất cả sức mạnh, chỉ có không đến ngất đi mà thôi. Chàng

phủ vào một chút rồi nhấc ra mà lay Úy-Nùng rày. Úy-Nùng vuồn vai ngồi lên, rồi lắc lảo nhìn chàng mà hỏi :

— Minh đã đến đây à ? Sao không ở với thẳng Thiếu-My ? La nghê câu ấy mừng thăm, lấy tay che mặt, rồi giả dạng ủn-ển mà rắng :

— Phải ! Tôi đến thăm mình đây ! Bây giờ tôi không yêu Thiếu-My nữa. Úy-Nùng ôm choàng lấy chàng, ghé môi hôn mà nói :

— Ủ ! Có thể chứ ! Cha mẹ thẳng Thiếu-My ! Ông thì giết nó ! Ông thì giết nó ! Vừa nói vừa làm bộ như khoa dao định giết người. Chàng đỡ lời mà nói :

— Không cần ! Để tôi giết hộ cho ! Thế nhưng nó ở đâu ? Minh bảo tôi thì tôi mới giết được ! Úy-Nùng ngâm nghĩ một chút rồi bỗng rưng cất tiếng quát thét, cứ gọi Doãn-giác-Chi mà chửi hoài. Chàng thấy hỏi một đằng tinh một nèo thì biết là máu điên đã lên đến độ cao, liền đứng lùi ra mà nhìn lại. Úy-Nùng nói lảm-nhảm một lúc rồi ôm chặt lấy cái gối ở bên mình mà hôn lấy hồn đê, vừa hôn vừa nói :

— À Tây-quan ! À Tây-quan ! Ta yêu minh quá ! Ối chà ôi đốt pháo ! Đùng ! Đùng ! Lẹt đẹt ! Đùng ! .. Chàng biết là hơi thuốc đã hả, hỏi nữa cũng chẳng ích gì, liền thừa cơ cầm chiếc khăn úp vào mặt cho Úy-Nùng mè mà nằm vật ra, rồi đó lại lần lên nóc nhà, xếp lại hàng ngồi cũ, và lần về chỗ nhốt mình, ngồi yên để nghỉ lại những lời anh điên nói. Nghĩ hàng mấy tiếng đồng hồ mà chẳng đoán ra làm sao cả. Đêm khuýa người mệt, nằm ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Cách hai hôm sau, thày thuốc đã đến khám nghiệm, tha cho chàng ra khỏi nhà-thương-diện. Chàng thuê xe về thẳng nhà. Thằng nhỏ thấy chủ đi vắng luôn đến mười hôm, dương mong sốt cả ruột, thấy chàng về mừng lắm. Chàng hỏi ở nhà có ai đến thăm không, thì nó nói là có một mụ ăn mày vẫn thường đến, và một mụ nữa răng vàng má phấn mà tự đói là ở ngõ Lan-quế. Hai người đều dặn rằng chàng về

thì đến tìm họ ngay. Chàng gật đầu, vào trong nhà tắm rửa sạch sẽ, gọi thợ cao đến sửa râu cắt tóc hẵn hoi, cái hình-dạng anh dien lúc ấy đã mất hẵn đi rồi, bấy giờ mới ra hiệu ăn cơm và về phòng nằm nghỉ. Chiều hôm ấy, chàng đến thăm người thày cai hỏi tin tức thì ra Ngao-Buru đã mắc bệnh chết ở trong ngực, cái án Lý-Hoa lại càng khó gõ, vì rằng nó còn sống, thì hoặc-giả tra tấn rữ còn mong có lúc phản-cung, nay đã chết thì ngay hay giàn biết xét ra thế nào. Chàng nghe tin rất là bối rối, ngồi một lúc rồi từ biệt ra về. Vừa về đến cửa thì đã trông thấy mụ Hai-Trương đứng chờ, chưa kịp chào đã hý-hồn mà nói rằng :

— Tôi mới được một tin lạ lắm. Mong ông mãi. La buồn đầu mà nói :

— Lạ lắm ? Hay là lại như những lần trước đấy thôi ! Mụ cứ lấy tiền của tôi mãi mà rút lại chẳng được việc gì hết. Mụ-già nói :

— Xin ông đừng vội trách. Tôi đã vì việc ông ủy-thác mà lần mãi sang bên tỉnh, đã dò được đích xác tung-tích con ấy, không lơ mơ như những lần trước nữa đâu. Mời ông vào trong nhà. Câu truyện nói ra dài lắm, dừng dày không được tiện. La theo lời mụ-già, vào ngồi lả trong một cái ghế hành mà hỏi :

— Mụ cứ nói vắn-tắt : Sang tỉnh có việc chi mà dò hỏi ra thế nào ? Mụ-già nói :

— Xin ông đừng nóng. Đề tôi thuật rõ lại đầu đuôi. Nguyên từ hôm tôi biết tin v่าย bắt cái nhà ở ngõ Lan-Quế không được việc gì, thì lại hết sứ đi lùng cặp trai gái ấy, vì tôi đã nhận kỹ được mặt chúng nó. Một hôm tôi đến ăn xin ở phố Tý-Lợi, gặp một người ở vú họ đem cơm cho tôi. Người vú đó tôi quen đã lâu, thường khi có mụn-vá vẫn cho mụ ta, nên mụ ta vẫn dâi tôi vào hàng biệt-nhỡn. Bấy giờ tôi như có ý, như vò ý, mà hỏi : Cái đòi trai gái, mặt đẽm-dẹp, khi thi di xe, khi thi

đi kiệu, hay đến đây độ trước, vài ba hôm nay mụ có thấy họ đến đây nữa không? Mụ ta nghe hỏi ra ý kinh ngạc, trông sau trông trước, rồi mới sê bão tôi rằng:

Có phải cái anh on trai thì hay mặc áo dài, cõi tay có deo cái «khong» ngọc, và cái chị con gái lảng lơ như nhà-thờ, đi hay trông lại đàng sau ấy không? Tôi đáp: Chính phải. Họ vừ ông chủ ở đây là quen biết thế nào vậy? Mụ ta nói: Anh con trai ấy vốn không quen ông chủ tôi, ông chủ tôi là người tây. Chỉ có chị chàng ta là quen bà chủ tôi mà thôi. Sở dĩ thế là vì chị ta trước có làm cô giáo, năng đi lại một trường nữ-học kia Bà-chủ-tôi vì có dạy âm-nhạc ở trường ấy, thành ra quen biết nhau. Từ đó năng đi lại luôn, chẳng ao lâu đã thành ra thân mật. Chị ta liền giới thiệu anh chàng ấy lại chơi với bà chủ tôi. Ông chủ tôi cũng biết tiếng ta, người buôn bán to mứ tinh rất hào-hiệp. Lân-la họ làm quen, cũng thành ra thân thiết. Thường thường đêm nhau đến ngủ trọ và đánh bài. Thế nhưng mươi hôm nay thì họ dã dọn về bên tỉnh rồi, không ở đây nữa. Tôi liền hỏi: Dọn đi từ bao giờ? Ở phố nào và gần đây ra sao? Mụ ta thấy tôi hỏi cẩn kẽ quá, có ý nghi, nét mặt trông khác hẳn. Tôi giả vờ như không trông thấy, cúi xuống cái thúng khâu, nhặt một cái mụn đoạn khá rộng mà ngắm. Quả nhiên mụ ta mặc mèo, vừa giật lấy xem vừa nói: Cái mụn đẹp nhỉ! Có làm gì không có thì cho tôi. Tôi cười mà nói: Được! Nếu bác thích thì cứ cầm lấy. Tôi còn kiếm được ơi! Mụ ta thích, cười híp cả mắt lại. Thế là đã ăn phải bả, liền kéo gan kéo ruột ra mà nói rằng:... Trước hôm họ dọn về tỉnh có đến đây từ biệt vợ chồng ông chủ tôi. Hôm ấy hai anh chị đều ăn mặc giả hình, trông như một con nhài và một thằng quít vậy. Đến nỗi ông chủ, bà chủ tôi nhìn mãi mới nhận ra được. Hỏi họ sao lại ăn mặc như thế, thì họ nói rằng: Miền nhà quê họ lầm trộm cướp lầm. Nghe tiếng họ giàu có chỉ muốn bắt cóc. Đã theo rồi họ ra đến đây, vào hỏi vay nợ. Họ không cho, quản

cướp lấy làm thù lăm. Vì vậy họ phải thay hình đổi dạng dọn sang tỉnh ở độ tháng rưỡi để tránh quân cướp làm hại, rồi ra sẽ liệu sau. Ông bà chủ tôi cũng tin lời, liền viết thư giới thiệu cho họ đến ở một nhà phú-thương ở phố Tây-quan bên tỉnh. Vì nhà ấy ở rộng lăm, còn nhiều gian phòng bỏ không. Kỳ thực thì họ nói, tôi đoán toàn là nói bịa mà thôi. Cái bụng chị-chàng càng ngày tôi càng thấy phuờn ra ! Mà anh chàng nọ thì cũng kiêu nhân tình nhân-ngãi chứ chẳng phải vợ chồng gì. Vậy họ nói dọn nhà là tim chõ đưa nhau đi để đó thôi, chứ chẳng phải là có giặc-cướp nào dọa bắt-cóc bắt-nhai gì hết. Câu họ nói, chỉ đánh lừa được ông chủ, bà chủ tôi đó thôi. Họ đã được thư giới-thiệu rồi, sáng sớm hôm sau liền đáp tàu về tỉnh. Lúc đi chỉ có một cái túi tiền và một cái va-ly quần áo. Tôi phải xách đồ ra đến bến tàu. Chị chàng lúc đi, có cảm ơn và móc túi tiền lấy đồng bạc cho tôi.... Mụ ta kẽ ranh mạ h như thế, ông bảo tôi dò hỏi có khéo không ? Chẳng hay ông định thưởng cho tôi những gì, chứ lần này thì chả có nói chuyện như lần trước được nữa !... La hớn-hở mà nói :

— Khá đấy ! Lần này thì ta sẽ trọng thưởng cho mụ. À, tại thế nên mụ mới lần sang bên tỉnh đấy ? Chẳng hay dò-hỏi ra thế nào ? Mụ Hai-Trương nói :

— Sau tôi có dặn mụ ta dò hộ cái sổ nhà của họ trọ ở phố Tây-quan. Mấy hôm sau mụ ta dò được bảo tôi. Tôi mừng quá chạy ngay lại tìm ông thì khi ấy ông đi vắng. Tôi nóng ruột đợi không được. Ngày hôm sau đáp tàu sang tỉnh, vừa ăn xin vừa đi hỏi dò. Cứ lời dặn, đến số nhà 21 phố Tây-quan. Trước cửa có một cái biển gỗ con mồi làm, chỉ đề có ba chữ « Mộng-Thảo-Đường », chứ chẳng có họ tên gì cả. Hôm tôi đến, thì con ấy đã nằm-bếp, đẻ ra một đứa con gái. Hàng xóm cũng có vài nhà đến mừng, xác pháo thấy rắc đầy đường. Tôi cũng đi lân vào với bọn ăn mày ở đấy, vào đám xin ăn.... La-Lăng nghe đến đấy, sực nhớ đến những câu nói « Tây-quan ! Tây-quan ! » « Đùng ! Đùng ! Đùng ! » của

Úy-nùng nói ở trong nhà-thương-diện, bấy giờ mới hiểu nghĩa, song vẫn lấy làm lạ rằng sao Úy-Nùng lại biết cẩn kẽ được như thế. Mụ Hai-Trương lại nói tiếp rằng :

— Tôi vào nhà ấy ăn mày mấy mươi lượt, thì ra cặp trai-gái ấy vẫn còn ăn mặc giả hình. Và nghe đâu đợi cho đứa trẻ đầy tháng, thì lại dọn đi chồ khá. La-Lăng sốt ruột mà hỏi :

— Thế từ hôm mụ sang bên ấy đến nay, tính ra đã mấy hôm rồi ? Mụ già nói :

— Tất cả chưa đến hai tuần lễ. La nghe câu ấy mới yên lòng mà nói :

— Thế thì còn kịp. Tôi sẽ phải sang đến tận nơi, dò lại xem sao. Mụ già nói :

— Ông sang bên tỉnh à ? Bao giờ đi ? Có cần phải tôi dẫn lối không ? La ngẫm nghĩ một chút mà rằng :

— Có ! Để bao giờ đi, tôi sẽ bảo trước mụ. Vừa nói vừa móc túi đưa cho mười đồng bạc mà rằng :

— Có bằng này, mụ hãy cầm lấy ! Mụ đi chuyến này có công đấy. Bây giờ tôi còn bạn, phải đi đàng này một chút, mụ hãy đi về. Mụ già được tiền mừng lăm, liền chào chàng rồi bước chân ra cửa.

HỒI THỨ MUỜI CHÍN

MỤ-DẦU GIÀ THUẬT CHUYỆN NGUYỆT HOA

CON-ĐĨ NON VÉN MÀN HẮC ÁM

Mụ Hai-Trương về rồi chàng liền thuê xe đến nhà mụ chủ chứa thồ lậu ở phố Lan-quê. Xuống xe lên thẳng tầng gác thứ ba, gỗ cửa mẩy cái. Bên trong có người ghé vào kẽ cửa ròm ra, rồi vừa mở cửa, vừa cười ! vừa nói :

— Ô ! ông La ! Sao ông đến chậm thế ! Người đó tức là mụ-chủ. Chàng chào lại rồi bước vào, trông thấy các phòng ngẫu ở hai bên, đều làm ván mới cả. Gió lay mạnh cửa, trong phòng hìn như có đàn bà, con gái, ghé mắt

ròn khách. Mụ chủ mời chàng vào ngồi trong một cái phòng khá lịch-sự. Chàng mỉm cười mà nói :

— Mụ buôn bán đắt hàng đấy chứ ? Được thế tôi cũng mừng cho. Mụ chủ cười đáp lại, sẽ nói :

— Đa tạ quan : Không có quan thì tôi bây giờ hãy còn ở trong ngục. Sao ít lâu nay quan đi đâu mãi thế ? Tôi đến tìm có việc cần mà không thấy. La nói :

— Mụ phải biết, tôi việc quan bạn lắm, có thể cứ ngồi một chỗ mà chờ mụ được đâu. Chẳng hay công việc ra thế nào ? Mụ chủ nói :

— Công việc hay lắm những xin hãy thông thả. Quan hãy ở chơi đây đến tối đã. Tôi xin biện chén rượu nhạt để gọi là báo đáp ơn sâu. La không bằng lòng, toan đứng dậy ra về. Mụ chủ lại đơn đả mà nói :

— Không phải tôi không biết quan bạn nhiều việc mà muốn làm phi cái thì giờ vàng ngọc của quan đâu. Quan cứ ở lại chơi, lúc nữa trong nhà này sẽ diễn ra một tấn kịch, giúp quan được nhiều tin tức hay, bây giờ quan sẽ biết công cho em, không phải là em nói dối... Vừa nói vừa không đợi La nhận lời, gọi đầy tờ bê khay đèn cùng bưng một đĩa quả tươi ra.

La bất-đắc-dĩ, đành cũng ngả lưng nằm, vừa tiêm thuốc hút vừa tán nhảm với mụ chủ. Chẳng bao lâu, trời đã nhá nhem tối. Đèn điện sáng, các đầy tờ dọn rượu bưng ra. Từ-nương (tên mụ-chủ) vừa cười vừa nói rằng :

— Chả mấy khi quan đến chơi, đưa muối mời quan chiếu cỗ. La đầy khay đèn ngồi rãy mà nói :

— Mụ rõ khách-tinh quá ! Bầy rở tốn tiền vò-ich. Đã vậy thì ngồi cả đây cùng ăn cho vui. Nói xong, cùng nhau ăn uống qua-loa. Tăm nước xong, La lại rờ xi-gà ra hút. Đồng hồ đánh bẩy tiếng, nghe có tiếng xe đậu ở cửa, rồi kẽ đến tiếng giày lên gác và tiếng gõ cửa nhẹ ở phía ngoài. Từ-nương ra đón khách, tiếp vào một gian

phòng riêng. La ngồi một mình, lại nằm lả xuống bên khay đèn, lắng tai nghe hai người nói truyện. Thế nhưng hai người nói nhỏ quá, chàng chẳng nghe được tiếng gì hết. Một lúc sau, Từ-nương lại ra tiếp chàng, là lời cười mà nói :

— Quan thật là thương em hết sức ! Nay có một cành hoa mới xin giới-thiệu với qui-nhân để đêm thanh trò truyện làm vui. Quan đừng có chối đấy ! La chưa kịp đáp lại, thì người hả hả đàn bà mới vào lúc trước đã vén màn bước ra. La nhìn coi thì người độ đói tư đôi nhăm, má đào mắt hạnh, trong ngọc trăng ngà, ăn mặc ra lối con nhà giàu sang. Tuy là một cô « giảng-há » song coi vẻ sương-sùng e-lệ lắm. Bước ra đến gần, sẽ cất tiếng « chào quan » rồi vội vàng ngồi xuống bên giườn g, cúi đầu lấy tay vuốt tà-áo. Chàng ngồi bên tỉ-tê hỏi truyện. Nàng tự nói họ Văn mà tên là Tố-Khiêm. Khi nói rất ra vẻ thận-thùng. Chàng mỉm cười mà rằng :

— Văn-Tố-Khiêm ! Cái tên nghe xinh gớm ! Làn chi mà e-ấp thế ? Đến chỗ trăng hoa này, có phải là nơi phòng khuê cửa các, suốt ngày không thấy mặt người lạ được đâu ! Từ-nương đỡ lời mà rằng :

— Quan dậy phải đấy ! Trong làng phong nguyệt, cô ta chưa phải người thạo. Đi thăm về trộm, mới hơn một tháng đó thôi. Chàng nghe nói, nhìn kỹ vào mặt nàng thì tuy rằng đẹp song không phải là Quan-Đoàn. Thế mà chẳng rõ sao lại có quan-hệ với cái án minh định rõ, trong lòng lấy làm ngờ vực lắm. Từ-nương trông mặt nàng đã biết ý, liền sẽ bẩm chàng ra ngoài « ban-công », thông dong nói lại với chàng rằng :

— Từ khi nhận lời quan, ngày đêm xuôi ngược, Giác-Chi đã tìm không thấy mà Quan-Đoàn cũng chưa dễ rò được tiêu hao. Trong lòng áy náy quá, không biết làm ăn ra thế nào, thì trong lúc bất ngờ, vớ ngay được chị-chàng ở trong đó. Chị ta là vợ thứ tư của Úy-Nùng đấy: ông lại không nhận ra hay sao ? La-Lăng bồi hồi mà nói

— Thật vậy ư ? Lúc tôi giả làm phu xe cũng có trông thấy, song sớm đi tối về, không lưu ý đến lăm, và chẳng bấy giờ trông thấy mặt hăn bánh khảnh, chứ không được đẽ đậm như thế. Hay là mụ lại bị ai lừa dối, trông già hóa cuốc ; dò việc kia chẳng được lại bày ra kể mỹ-nhan để dù tôi đó chẳng ? Từ-nương bật cười mà rằng :

— Quan biết đâu đấy ! Lúc ông giả làm phu xe, chẳng qua một vài tuần lễ. Người ta lúc gầy lúc béo, cũng là sự thường. Khi quan ở đấy, Úy-Nùng đương yêu chị này. Về sau bỗng rẽ rúng hị này mà mê một con nhân-tinh. Chẳng bao lâu con nhân-tinh ấy lại đi với người khác, vì thế mà Úy-Nùng uất ức đến nỗi phát điên. Công-ty kia thấy vậy, không dùng chàng ta làm quản-lý nữa. Ngày thường tuy dành dụm được ít nhiều, song mời thày chạy thuốc, nào được là mấy. Các vợ cả, vợ hai Úy-Nùng ở nhà quê thấy vậy, đều đồ lôi cho chị này cả, cùng kéo nhau sang Hương-cảng, chiếm lấy nhà, cướp lấy tiền nong đồ-đạc, vì thế mà chị này thành ra bơ vơ điêu đứng, mới phải xoay ra nghề kiếm ăn này ! Chàng thở dài mà rằng :

— Thế sao mà mụ lại rủ được ? Từ-nương cười xẳng-xắc mà rằng :

— Tôi vẫn cười quan chỉ biết có việc dò phá các án để lấy tiền thường thời, chứ những cái mưu kế quí quyết của bọn chúng tôi thì quan chưa rõ mà biết được. Chúng tôi không phải nói khoe, song cái nghè kiém ăn này, nếu được quý-khách chiếu cố đến, đừng có không tưởng ăn thịt ngỗng trời thì chớ, chứ nếu đã chỉ tên muốn dùng đến, thì chúng tôi dám đoán rằng có thể coi thường cả được những chỗ tường-cao, cổng-kín ; từ các mợ-trẻ cho chí các cô con-gái những nhà quyền qui, chúng tôi đều có thể quyền anh rủ yến để hiến cho các bạn yêu hoa ! Chị ta đương lúc bơ vơ điêu đứng, tôi liền nhờ một con vú cũ giới thiệu, đi lại làm thân. Khi thăm hỏi lúc đau lúc yếu, khi giúp đỡ đồng tiền đồng nong. Chị ta cũng cảm ơn tôi, thường gọi tôi là thím Hai, và

thường đi lại chỗ tôi ở. Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Con người ta lúc hư thì nào có khó gì đâu. Chàng thở dài mà rằng :

— Cái mưu của mụ thì khéo thật, song quyến dù vợ con người ta như thế, không sợ tội trời hay sao ? Từ-nương nói :

— Làm cái nghề này, còn có nghĩ đâu được đến tội trời ? Thế nhưng ông phải biết, những kẻ có vợ, có con như thế, chắc là xưa kia cũng đã làm hại biết bao nhiêu vợ con người khác. Đạo trời báo-phục cả đấy, chẳng qua muộn vào tay chúng tôi đó thôi ! Chàng nói :

— Vậy chứ đêm thứ nhất là vào tay anh nào ? Từ-nương nói :

— Lại chính là vào tay Doãn-Giác-Chi, bạn nỗi khổ của Úy-Nùng từ trước. Chàng ngạc-nhiên mà rằng :

— Thế sao mụ bảo từ khi mụ nhận lời tôi đến nay, không gặp Giác-Chi lần nào cả ? Từ-nương nói :

— Thế nhưng lần đầu có phải tự tôi đâu, cái đó là chị ta nói chuyện với tôi. Nguyên sau khi Úy nùng phát điên, chị ta không biết nương tựa yào đâu. Giác-Chi liền thả tiền ra để lừa chị ta vào tròng, Ông tinh : « Trong tay đã sẵn đồng tiền. Dù lòng đổi trắng thay đen *khó gi!* » Bạn-hữu đời nay, thiểu chi những hạng người như thế !.. Song được ít lâu thì Giác-chi bị bắt, từ đấy đến nay, không hề thấy mặt. Chị này mới phải nương tựa vào tôi. Từ-nương nói đến đấy thì đồng-hồ vừa điểm chín tiếng, phia trong có người lanh lảnh nói : Xin về ! Nguyên khi hai người nói chuyện ở ngoài, thì mợ-Tư (tức là người vợ Úy-nùng) ở trong đánh bài với các chị em bạn, Bấy giờ tan cuộc, nàng liền đứng rạy xin về. Từ-nương vội vàng chạy vào năn lại. Chàng cũng đòi cái bộ mặt trinh-thám ra bộ mặt làng chơi. Từ-nương hiểu ý lanh đi, chàng liền nằm khẽnh vào giường, cầm tay nàng tỳ tê hỏi chuyện. Nghe chừng chuyện đã bắt mồi, chàng liền hỏi :

— Tôi trông em cứ chỉ đứng đắn, không ra dáng những phuờng vật vờ trăng-gió, mà sao cũng dấn thân vào những chõ này ? Tình cờ gặp gỡ, chuyen đò nên quen, chi bằng hãy ôn lại truyện xưa, hoặc giả có mối khồ-tâm gì, ta sẽ liệu cùng nhau bàn tính. Nàng vốn là hạng mới ra đời, lịch duyệt chưa mấy, thấy chàng mặt mũi khôi ngô, ăn nói phong-nhã, thì mười phần đã tin đến bầy tám, liền thở thở mà rằng :

— Như chúng em chẳng may phải nhỡ bước thế này, có đâu dám đem thân thế mà nói cho ai biết. Dù có nói chẳng nữa, người ta cũng cho là đồ mặt giấy vô sỉ, quên ít nói nhiều mà thôi. Tuy nhiên, em coi ông không phải là kẻ không biết trọng người thương người, vậy đã hỏi thì em cũng không dám giấu. Nói đến đấy hai mắt hoe đỏ, thở dài một tiếng, sẽ rút mùi-soa lau rồi lại tiếp rằng :

— Ông bảo em không phải phuờng vật-vờ trăng gió : Điều ấy thực quả có như lời. Ba, bốn tháng trước đây, em dù chẳng được như ai đóng ngồi mạnh-phụ lên mặt bà-lớn song cũng gầm rủ là phong, quát thay mắng tớ, chứ có đâu đến nỗi đầy gió dạn sương. Ông chường bướm chán, làm cái nghè dê-mat như bây giờ. Nói đến đấy, nức-nở không sao thành tiếng. Chàng vội vàng khuyên dỗ mà nói :

— Em đừng quá tự thương như vậy. Người ta có lúc bĩ cũng có lúc thái. Biết đâu sau này em chẳng có ngày được hơn chị hơn em. Em đã biết được cái nghè này là nghè chẳng ra gì, thế là tôi đã đủ trọng em rồi. Coi em oan khồ lưu ly, chẳng hay vì cớ gì mà đến nỗi thế ? Nàng ngậm sầu gạt lệ, đưa cặp mắt thùy mị nhìn chàng. Chàng biết ý, đưa cái điếu lại cho nàng, rồi châm lửa cho nàng hút. Nàng lúc ấy đã coi chàng là một người bạn tri-kỷ, đem hết cả thân-thế từ ngày tẩm-bé mà kề lại, nào lúc đi ở, nào lúc làm lẽ, nào lúc được chồng yêu chồng quý, nào lúc gặp Quan-Đoàn cùng quen biết Doãn-Giác-Chi.

Sau hết lại nói sự mình đi đêm về tối là cốt mong được ít nhiều tiền để giúp cho Úy-Nù g uống thuốc. La nghe câu ấy, đương khen nàng là ẻ đa-tinh, thì đồng-hồ treo trên tường đã điểm mười một tiếng Bỗng nghe có tiếng giầy lát-xát, Từ-nương tự phía sau bước ra nói rằng :

— Đêm hôm rét mướt, em đã sai làm rượu để hai ông bà uống chơi đỡ lạnh, xin ông, bà chiểu-cố cho. La mỉm cười mà rằng :

— Bác lại bầy vẽ tốn tiền ! Thế nhưng « chủ không ăn khách cũng không ăn », bác phải ngồi tiếp chúng tôi mới được. Nói đến đây, chợt trông lên đồng-hồ thì giật mình mà nói :

— Trời đã muộn, tôi cần có việc phải về trọ, cho ăn thì cho ăn đi thôi. Từ-nương vâng lời, bảo người vú bưng rượu lên. Ba người cùng ngồi chén tạc hén thù. Dở say, chàng lại nhắc đến truyện con « Hồ-tinh-mặt-ngọc ». Mợ Tư ra chừng tức tối lắm. Chàng liền nói khích :

— Em tức nó, nhưng nó đã « cánh hồng bay bồng » rồi, còn biết làm thế nào ? Mợ-Tư vội đáp :

— Bay thì bay, có khó gì mà chẳng lừa được nó vào bẫy. Chỉ bức cho em thân phận liêu bồ, túi không săn một đồng tiền, tay không săn một tấc sắt, cả ngày chỉ luân quần lo ăn, lo mặc, lo đói rét, còn làm thế nào mà qua sông vượt bể, để tìm cho thấy mặt cừu-nhân ! Chàng khẳng khái mà rằng :

— « Anh-hùng tiếng đã gọi rằng, giữa đường dẫu thấy bất bằng mà tha ». Huống chi cùng em chẳng trăm năm cũng một ngày, thù chung dễ làm ngơ sao được ! Em bảo làm thế nào mà lừa được nó vào bẫy, cứ nói tôi nghe ! Mợ Tư thở dài mà rằng :

— Từ khi em gặp nạn đến giờ, còn làm thế nào mà dò được tung-tích nó ! Chỗ đó ông cũng lượng biết cho cái khồ tâm của em. Nguyên em có một con nhài đã đi lấy chồng, thân với con « Hồ-Tinh » ấy lắm. Em chợt nghĩ

ra, liền gọi nó đến bảo nó rò hộ tung-tích. Sau khi chồng em vào nhà-thương-diên rồi, nó bỗng đến nói với em rằng: Ngày hôm ấy hôm nọ, con ấy đã sang bên tỉnh, trọ ở phố Tây-quan, ở cái nhà bên ngoài có cái biển đẽ ba chữ « Mộng-thảo-đường ». Được mấy hôm thì đẻ con, đốt pháo ăn mừng, nhà cửa vui vẻ lắm. Em liền vào nói cho chồng em biết, và nói rằng con ấy nó hẹn đẻ rồi mấy bữa cúng-cát, sẽ vào đẻ thăm. Câu đó tuy là câu ghí lừa trẻ con cũng không xong, nhưng em tưởng đối với một người phát diên về tương-tư thì may ra cũng đỡ được nhiều it. La nghe nàng nói câu nào cũng đúng với lời Úy-Nùng và lời mụ Hai-Trương đã kể, bụng mười phần đã chắc đến chín, liền giả say giả tinh mà rằng:

— Anh trông em, anh thực lấy làm tiếc, anh thực lấy làm thương! Anh không nỡ thấy em phải long đong bèo nồi mây chìm, thế nào cũng cứu em ra thoát khỏi vòng đầy đọa. Thế nhưng chẳng hay em có cho phép anh điều đó hay không? Mợ-Tư cảm-khích mà rằng:

— Em chỉ lo nhà em không có phúc thôi! Sao lại có lẽ không cho được. Chàng mỉm cười mà nói:

— Thế nhưng em lấy gì mà đến bù lại cho tôi chõ ấy?.. Nàng thở-dài mà nói:

— Một đóa hoa tàn, vườn xuân vắng chủ, nếu được ông có lòng dùm bọc, thì thân em tức là của ông cả, chứ trừ một thân em ra còn có chi mà mong ân trả nghĩa đền. Chàng nói:

Không! Thế thì em chưa hiểu ý anh. Hãy uống cạn với anh một chén này, rồi anh sẽ nói, Nàng đỡ lấy chén rượu, một hơi uống hết. Chàng vỗ vai nàng mà nói:

— Ngoan thật! Ngoan thật! Chẳng nói giấu gì em cả, thế nào thì anh cũng cứu em, Từ nay em đừng tiếp ai hết. Tiền nhà, tiền chi-dụng, cứ lấy cả ở anh. Anh coi em như người vợ yêu, quyết không bao giờ nỡ giữa đường đứt gánh. Thế nhưng em phải nghe anh một việc. Anh nói cho em biết, anh chính là một tay trinh-thám,

Lý-Hoa nó thuê anh phá cái án này, anh hết sức dò la trong bấy lâu nay, mấy lần đã xuýt nguy về tay chúng. ý anh nghi chỉ có ba người, một là Úy-nùng, hai là Giác-chi, ba là Thiếu-my. Nay nghe lời em nói thì ra Úy-nùng với Giác-chi đều là tùng-phạm mà thôi, còn thủ-phạm, ai ai cũng đồ diệt cho Thiếu-my, mà có lẽ cũng thật. Nàng là người thông-minh, nghe chuyện đã biết chàng tất là người có giây giướng với cái án kia, nên khi ấy không ra ý kinh-ngạc chi hết, chỉ cười nhạt mà rằng :

— Ông nghi ba người ấy cũng phải, mà nhất là nghi đến Thiếu-my thì lại phải lầm. Thế nhưng biết đâu việc thiên-hạ còn có chỗ ta xét không ra !.. Chàng giật mình mà rằng :

— Em nói chi vậy ? Nàng nói :

— Cái lịch-sử nửa trên của nó, ông rò ra như thế đã đúng lầm, còn nửa dưới, cứ như em biết thì có lẽ còn có chỗ ông chưa xét đến chăng ? Cái đúra đem nó sang tỉnh đó, chưa chắc đã là Thiếu-my, mà có lẽ lại chính là đúra đầy tờ Thiếu-my, vì đúra con đẻ ra đó, tôi chắc là con đúra đầy-tờ ấy... Cứ lời con-hầu tôi nói thì là Thiếu-my đấy, nhưng tôi vẫn không tin. Chẳng những thế mà thôi ngoài đúra đầy-tờ ấy ra, còn có một tay nữa là sư-cụ Dã-Bằng-Sa ở chùa Hoa-lâm, có lẽ ông cũng không biết đến.... Chàng nghe nói, ngần cả người ra. Hai mắt trùng-trùng nhìn miệng nàng, chờ câu nói tiếp. Nàng nói :

— Nguyên con ấy khi còn học ở tỉnh, có quen với anh sư hổ-mang đó. Bấy giờ nó mới mười sáu, còn làm tiểu, pháp danh là Vô-tướng, tu ở chùa Hoa-lâm. các sư chùa Hoa-lâm thường ra vào các chỗ đại-gia. Vô-tướng giỏi trai, cá bà, các cô, ai cũng thích. Con này mê thằng cha ấy lầm, đến nỗi khi bỏ học về Tăng-giang rồi, còn viết thư hẹn hò nhau ở chùa Chính-Quả là chùa có người anh Vô-Tướng tu ở đấy. Đi lại nhiều lần, người ngoài có kẻ tò mò biết chuyện, con này sợ vỡ việc, bấy giờ mới tuyệt đường nhân-nghĩa, đi lấy Lý-Hoa.

Trúc-Khê Thư-Cục

Bản cục vừa mới xuất bản mấy thứ sách sau này :

Hồn Quê

Tập tùng-văn này thề tài tựa như một quyển tạp chí, trong có văn xã-thuyết, văn sử-khảo, thơ ca và nhàn-dàm, hài-dàm, thư cho bạn, rồi dưới đến phần tiểu thuyết, biên soạn đều là những bài rất có bồ ích cho độc giả, nhất là bài xã thuyết thì phàm người đê tâm đến việc cải cách xã hội ai cũng đều nên đọc để châm chước ý kiến mà cùng nhau hướng ứng hô hào, giá bán mỗi quyển 0\$15

Gái giả thù nhà

Truyện một người con gái gặp cơn gia biền, cả nhà đều ngộ hại, nàng trai biết bao nhiêu gian khổ lưu ly mới báo được thù rồi cũng lại đâm cổ mà chết. Rất bi thảm! Rất ly kỳ! một quyển trọn truyện giá 0\$18.

Ngọc Uyên-Ương

Là một bộ tiểu thuyết Tàu người Tàu đã liệt vào hạng kỳ thư. Mà quả là kỳ thư thật, ai đã đọc đến bộ này tất cũng phải công nhận như thế, danh sĩ mĩ nhân, kỳ duyên diêm sứ, các nhà ham đọc tiểu thuyết, tưởng không một ai là nên bỏ qua bộ tiểu-thuyết này. Đã ra quyển thứ 1 giá 0\$12, còn ba cuốn nữa trọn bộ đương in.

Những sách trên này mua buôn hỏi tại M. Ngõ văn-Triệu Trúc-Khê thư-cục, 196 phố Hàng Bông, Hanoi, hoa hồng trừ 20%, mua được từ 10 đồng trở lên sẽ trừ 25%, tiền cước người mua phải chịu; mua lẻ hỏi tại các hàng sách.

Trúc-Khê Thư-Cục cần barker

IMPRIMERIE THỰC-NGHIỆP MAI-DU-LÂN SUCC.

83, RUE DU CHANVRE, HANOI

1928

Nguyễn-Văn-Cir, 46, Hàng Tre, Hanoi

Xuất-bản